

kako in kaj bom odgovoril materi na njena vprašanja... Ali je čudno, če zastaja korak? In če vršijo po glavi misli vsakojake?

Steze in pota in ceste do moje bele mladosti, nemiren sem in tesno mi je pri srcu, kadar se vračam v Črnomelj.

Ceste in pota in steze, ki peljete v Črnomelj, rad vas imam vkljub tesnobi in nemiru. Saj me vodite tja, kjer moli zame moja mati.

Mornarjev sin

Silvin Sardenko

Sin moj! Vidim, ti si varal mene, mater, vso družino; storil si nam bolečino, v žalosti si nas postaral.

Oče, oče! Morska pota niso vidna, niso varna; pravijo, da noč viharna včasih morju je dobrot.

Sin moj! Če te z Bogom spravim, Pomočnici Svetogorski, naši jasni Zvezdi Morski znamenje na breg postavim.

Oče! Dokler ne poleže boj se v srcu in se rana ne zaceli, ni pristana. Sodba hujše rane reže.

Bog ne čaka, da se vrneš. Sam se vrne, kdor se vrne. Med valove zemlje črne naju z materjo zagrneš.

Pusti jo, naj poje sova! Kdo bi dramil silo zvonca, če je prav, da čaka konca? Saj mornar gre zadnji s krova.

V svetih čital sem spominkih: Treba vere je velike; svoje Bog celo svetnike večkrat vodi po ovinkih.

Icarus

Bogomir Magajna

1.

Poročnik Jernejec je ponovno prečital pismo.

... Umrli Ti je žena Majda na porodu in dete – sinček je bil – je umrlo z njo. Da si jo imel rad, vem; da si fant, vem še bolj. Če ti je le prehudo, vrzi se nekaj časa v kotorske gostilne in dobro Ti bo. Ko je umirala, nam je sporočila, naj Te pozdravimo. Bilo ji je hudo, da nisi radi tekme, ki jo imaš te dni, prišel domov. K pogrebu ne hodi! Predaleč si in ne dohitiš več. Pa bodi zdrav!...

Cigaretni dim se je vlačil kot težka megla po gostilni. Ob mizah so igrali častniki na kvarte. Ostropotezni, bledikasti, izživelci obrazi so se sklanjali skoraj do kozarcev. V očeh jim je ležal dolgčas in petrolejka sama je brlela medlo kot prazne sanje. Onstran oken se je iz mraka svetlikal zaliv, voda nevesela in temna kot črna sluz.

Jernejec je sedel na samem v kotu. Od druge strani je opazoval bogati podporočnik Horvat njega in gostilničarko, mlado Maro, ki je neprestano gledala na poročnika v kotu. Horvat je zažvižgal poltiho. »Prokleti, zopet računa, zopet bo zmagal jutri in še naprej bo blaznelo to dekle za njim. Sicer ga ni videti nikdar z njo, toda ta človek je molčeč kot smrt. Vrag vedi...« Žvižgal je naprej v ljubosumju, hipoma pa se je spomnil na nekaj. »Skušal ga bom opiti, da bo imel težko glavo med poletom.« Vstal je.

»Mara, šest buteljč na mizo! Hitro, ženšče!«

Pristopil je k poročniku in mu položil dlan na ramo.

»Vraga, Jernejec, ti divni lkare naš, v kotu čepiš kot jalova želva. O idealist, zopet sanjariš o domu, o Sloveniji. Ha, kaj, letel bi rad do belih gora, do črne ženke. Glej ga, Maro, do črne svoje ženke bi rad letel. Že dolgo nisi bil pri nji, kaj? Prisedi k nam, lkare! Sladko bo vince, sladka bo Mara. Mara, tu sédi in z nami pij! Bosa si in razkuštrana kot koštrun s planine, a slajša si od tvojega vina. Rabimo te, čuješ? Jernejec, glej te oči, ki so krasnejše od Boke!«

Mara se je zasmejala široko. Beli zobje so zabliskali v svitu petrolejke. Jernejec si je popravil lase z visokega čela. Ustnice so